

[Socialministeren.]

ciale ting, for hvis man gjorde det, så ville hr. Svend Andersen (Rosk. a.) vide, at såvel hr. Jørgen Junior som hr. Maisted har omgåedes med begrebet selvforskyldt trang ved et stort socialpolitisk møde i København for godt et halvt års tid siden, og der kom oven i købet eksempler på den selvforskyldte trang. Så vidt mig bekendt sagde hr. Maisted, at lungecancer ville man ikke rubricere som selvforskyldt, for der er jo mange, der ryger uden at få kræft. Og sådan kunne der komme flere eksempler.

Så bad hr. Svend Andersen (Rosk. a.) også om et eksempel på, hvor godt eller hvor dårlige man efter min opfattelse blev stillet efter fremskridtspartiets politik med besparelser på skatten. Det vil jeg også godt komme med et eksempel på på fremskridtspartiets egne præmier, og jeg understreger, at dette er et eksempel. Der kunne nævnes utallige andre.

Ved tredjebehandlingen af finanslovsforslaget for et år siden oplyste hr. Svend Andersen (Rosk. a.), at en enlig udearbejdende mor med to børn på henholdsvis 4 og 2 år og med en skattepligtig indkomst på omkring 52.000 kr. ville blive stillet 5.886 kr. bedre i fremskridtssamfundet – og det er nettobeløb, alt andet er trukket fra – altså ca. 6.000 kr. mere i fremskridtssamfundet.

Lad os så gennemgå denne opfindsomme, men groft vildledende påstand i enkeltheder, for den er et repræsentativt udtryk for fremskridtspartiets talmanipulation, der fungerer som en direkte vildledning af den danske befolkning, en talmanipulation, der er en afgørende forudsætning for fremskridtspartiets eksistens.

Jeg har i Fremskridt nr. 2 i 1976 fundet hr. Svend Andersen (Rosk. a.)s præmisser. Den pågældende mor vil spare ca. 17.000 kr. i skat ved en skattefri bundgrænse på 60.000 kr. Det lyder rimeligt nok. Til gengæld vil hun miste sit forhøjede børnetilskud på 4.800 kr. Dette tal er også rigtigt. Så skal hun betale 6.000 kr. mere om året for at få sine børn passet, når det offentlige efter den 1. januar ikke mere yder tilskud til daginstitutioner. Dette sidste tal er til gengæld helt misvisende, for som jeg sagde før, vil den samlede udgift – jeg har også sagt det tidligere i dag – i det kommende finansår i gennemsnit til en vuggestueplads være ca. 25.000 kr. og til en børnehavplads ca. 14.000 kr. Det var også de tal, fru Grethe Philip nævnte. Kvinden i hr. Svend Andersen (Rosk. a.)s eks-

empel benytter en plads af hver slags, dvs. en samlet udgift på ca. 39.000 kr. Og det er udgifter for at få passet to børn på en måde, som flertallet her i folketinget finder forsvarlig.

Med den nuværende lovgivning vil forældreandelen af de samlede udgifter ved to sådanne institutionspladser udgøre 6.800 kr. og 3.500 kr., i alt 10.300 kr., og så har vi også fripladsregler, således at den bliver yderligere nedsat til ca. 6.300 kr. i alt.

I fremskridtssamfundet vil denne kvinde få forøgede udgifter til daginstitutionsbetaling på ca. 33.000 kr. årligt og ikke på 6.000 kr., som hr. Svend Andersen (Rosk. a.) hævder, og der er jo en betragtelig forskel. Der vil heller ikke længere være mulighed for at få fripladser. Når det forhøjede børnetilskud også falder bort, vil denne mor alt i alt stå og mangle 38.000 kr., men så vil hun selvfølgelig få en skattelettelse på 17.000 kr., som hr. Svend Andersen (Rosk. a.) siger, og så vil hun altså kun mangle 21.000 kr. i forhold til i dag. Hr. Svend Andersen (Rosk. a.) påstod, hun ville have 6.000 kr. mere til rådighed.

Kan man så sige, at fremskridtspartiet er socialt ansvarligt? Man har også tit hørt hr. Glistrup påstå, at man ikke kan gennemhulle fremskridtspartiets tal. Jeg er ikke så sikker på andet, end at det kan vi sagtens gøre.

Så er det i øvrigt langt fra sikkert, at denne kvindes ulykker hermed har fået en ende i fremskridtspartiets kommende samfund, for hvis den fraskilte far ikke betaler sit børnebidrag – og det er der jo desværre en del der ikke gør – så vil det yderligere koste hende 3.000 kr. årligt, for det forskudsvisse udlæg vil ikke længere være en samfundsopgave.

Så kunne vi jo også tænke os, at denne kvinde var henvist til at bo i noget dyrt nybyggeri. Nu vil hun som enlig og med en indkomst på 52.000 kr. og de to børn oppebære flere tusinde kroner i boligsikring, afhængigt af huslejens størrelse. Det er også penge, der forsvinder i fremskridtssamfundet. Tænk, hvis hun var så uheldig at være offentligt ansat – og selv i fremskridtssamfundet skal der vel være et par enkelte offentligt ansatte – ja, så måtte hun indstille sig på en lønreduktion på ca. 6.000 kr. Hun vil være overladt fuldstændig til den sociale sikringsvags forgodtfindende. Hun har ikke ret til noget som helst, og jeg gentager: hun er kun ét eksempel blandt mange.

Hr. Jørgen Junior sagde, at det var forkert, når jeg hævdede, at de svage ville være over-